

ваше. Благодарихъ на Бога, дѣто благоволилъ да направи по тоя начинъ да умрѣ, и да ме отърве отъ едно отчаянно дѣло отсѣдено отъ разумътъ ми.

Нъ, напротивъ, Богъ искаше да ме опази. Това бѣлване на кръвъ станѣ за болкитѣ ми едно олеичене. Не се забавихъ да ме заведѣтъ пакъ у горнята тъмница; и, като ме извадихъ на видѣло и станехъ пакъ съсѣдъ на Оробони, осѣтихъ се, че пакъ живѣѣхъ.

Расказахъ му сичката скърбъ, която бѣхъ осѣтилъ, като се бѣхъ отдалечилъ отъ него: и ми каза, че и той былъ принуденъ да се бори съсъ мисльта на самоубийството.

* Нѣка се въсползувами, казваше ми той, отъ късото врѣме, което ни е оставено още, за да търсимъ и двама една подпорка у религията. Да говоримъ за Бога, да се подканямы за да го обичямы; да си припомнимъ, че той е правосѣднето, мъдростъта, добрината, хубостъта, че е това, което сме имали съкоги за прѣвъсходно. Вѣрвай, приятелю мой, осѣщамъ смъртъта, която се приближава. Вѣчно ще ти сѣмъ признателенъ, ако направишь, щото прѣзъ тия послѣдни дни да се осѣщамъ толкосъ религиозенъ, колкото трѣбуваше да сѣмъ прѣзъ цѣлиятъ си животъ!»

И нашитѣ разговори, за напрѣдъ, нѣмахъ веке други прѣдмѣтъ, освѣнъ християнската философия и сравненнето, което правяхми мѣжду нея и глупоститѣ на школата на *сансюалиститѣ*. И двамина са въсищавахми, като нампрахми толкосъ съгласие мѣжду християнството и разумътъ; и двамина, като хващяхми да сравнявами разнитѣ евангелски общества, при-